

*Збараська централізована бібліотечна система
Методично – бібліографічний відділ*

*Серія: «Духовні острови
мого народу».*

Поезія - вітрило бібліотекаря

*Творчість бібліотекарів
Збаражчини*

м. Збараж
2011 р.

Ріднити людей з книгою, відкривати їм красу і силу слова, - що може бути достойнішим? Хтось із мудрих сказав: «Бібліотекар – це не професія, а стан душі». Для кожної освіченої людини, бібліотекар - це насамперед творча особистість, яка безкорисливо, щедро з повною віддачею служить суспільству, книзі, читачеві.

У Збаразькій ЦБС бібліотекарі безмежно віддані обраній справі, але особлива вдячність тим, хто популяризує рідне слово, українську мову, засіває в душах користувачів бібліотеки любов до прекрасного. Та хіба може бути інакше, коли кожен бібліотекар – в своїй душі поет. Цей збірник містить творчість лише двох талановитий людей – бібліотекарів із села Малі Вікнини Галини Бас і з Шилів – Оксани Хомик. Тут – щирість серця, думок, радість і туга, і любов і чекання, і дитячий смій, і осмислення суті життя, і... Це треба відчутти.

Редактор:

Т. Кульпа, завідувачка методично-бібліографічного відділу ЦБС.

Комп'ютерний набір:

Г. Ігнатєва

Відповідальна за випуск:

О. Бойко, директор ЦБС.

Бас Галина Яківна
завідувачка бібліотеки-філії
с. Малі Вікнини

Повертайся додому сину,
Біля хвіртки кущ калини
Як вогонь горить щоосені.
Груша-дичка вціліла досі
Самотньо на межі стоїть
Її плоди нікого вже не тішать.
Кущі півонії весною багрянять,
А на городі золоте колосся,
Стежина споришем лоскоче ноги.
Чекання й спогади – усе сплелося,
З якої виглядять тебе дороги?
Твоє мовчання – я все розумію
Та чужина і відстань, час
Не так важливо це для нас,
А туга, що поробиш з нею...
Не передать, що діється з душею
Тоді, як яблуками сад пропах,
Так солодко, духмяно пахне сіно,
А уночі сія Чумацький шлях
Де ти? Як ти, моя дитино?
Чому не їдеш на свою Україну?
Чому частіше бачу тебе в снах?

* * *

Гроші, користь, влада...
Сплеск жадоби окутав усіх.
Яка мораль? – одна облуда.
Багатство є – гріха не буде.
Все розхапали і пригріли
«Прихвати́зація» пройшла «народна».
Ті зверху поглядають згорда
Все маєте? – Чого хотіли...?

Чого хотіли? Погомоніли...
Тоді ще, мабуть, віру мали.
Майдан затих – розчарувались,
Всі розбрелись – і вже привикли
Спостерігати ідейні драми.
Там смуток, сміх, гріх, мука,
Вони ж, як Лебідь, Рак і Щука.
Рвуть, розминають владні пуга.
О, ще не все ви наділили
Земельку, ще не покроїли.
Тут ласий можна взяти кусень,
Де бідність – пан там бути мусить.

* * *

Моя молитва

Допоможи втопитись у роботі
І віру мати в годину, що прийде,
І мати силу, щоби у турботі
Про всіх подбати, забути про себе,
Перемогти тягар нудної болі,
Що диким свистом розриває скроні.
Перемогти, перетерпіть – і вірити долі.
Допоможи – все не побачене – побачить.
Все не почуте – з радістю почути
І світ цей незбагнений не лишити
З неспокоєм в душі, а бути з Тобою.
Допоможи, щоби в тяжку годину
Для всіх, з ким рідна я душею,
Щоб болі в їхнім серці не лишила,
І відійти, прошу – тихіше тиші.
Прости за все – збагнене й незбагнене,
За те, що я прошу у допомогу.
І дякую за мить життя земного
За все на світі вдячна лише Богу.

* * *

Про Ларису

Щигеля зустріла горлиця,
Що низько шигав над землею.
Осліплена мріями й сонцем
Полюбила – долею назвав своєю.
 Заманив її він у земні тенета.
 Височінь лиш маренням стала.
 На орлиний небесний лекіт
 В синь небес – сил злетіть не мала.
На землі вже ослабли крила,
Щеголочку леліяла дочку.
Орлика-сина літять учила,
Мужа кривди тихо терпіла.

* * *

Хочеться комусь пожалітися
На свою долю-недолю,
До чийогось плеча притулитися,
Бути тихою й дуже слабкою.
Але все чомусь по-інакшому,
Я на вітрі стою самотньою
Не жаліюсь, не плачу, не прошу,
Ще й тебе захищаю собою.
Душу всю уже проморозило
Жити треба, сильною бути мушу.

* * *

Кинула смутком додолу
Потоптала болі й печалі.
Я ще їду, не від'їжджаю
І навіщо мені того жалю.
Ще міняється з осінню літо
Владувати зимі ще не скоро.

А так хочеться цвіту діждатись,
Онучата залишить на дозорі.
Залишить на дозорі надію
Я в молитві прошу – не велію,
Хай буде воля твоя – прошу.

* * *

Переписала б свою долю,
Переболіла почуття,
Що вже згоріли, спопеліли,
Перецінила все життя.
Я все молитву шепотіла,
Перемагала тіла болі
І чашу випила до дна...
Надія лиш одна жевріла,
Сяйнула віра в майбуття,
І жити так я захотіла,
Що ще на теплім попелищі
Роздмухала нове багаття.
Оглянулась – яке це щастя:
Ходить ногами по стежинці,
Всміхатись сонцю спозаранку,
Пить чисту воду із криниці.
А запах цвіту, як дурманить!
Сильніше кохання молодого,
Пянить терпкий серпневий вечір,
Щоб це відчуть – потрібно жити.
І все і всіх кругом любити,
Перетерпіти, зрозуміти і простити.

* * *

(Коли їде з дому Василько)

Як стриматись? Мовчати
Шугою затремтіло...
Всіх слів не вистачає,
Щоб біль цей загнuzдати.
Бо розрива він душу
Цим смутком неосяжним,
Що в материнськiм серці
Ятрить болючу рану.
Бо ж діти, як ті птахи
В дорогу на світанку
Домівку покидають
На чужину міняють.
А мати – сиза птаха
Хова в очах розлуку
Ослаблими крилами
Все прикриває муку
Благословля розлуку...
Благословля розлуку.

* * *

Смерть матері (30 квітня)

Коршун з висока шигав бiдою
Квітень рясно квітнув горе-цвітом.
Мамо, ми усі були з тобою
Ти скривала – знала ж
І прощалась тихо з білим світом.
Не розбила спокою завчасно,
Не сполохала дітей, - своїх «дівчаток».
Тихо мовила: «Десь кінець...,
Бо був початок».
Як жила тихенько, так погасла.
Як тебе виносили із хати
Вся земля була в падучім квіті.

Шанобливою ходою наша мати
Не оглянувшись – ішла у вічність.
Ми zostались всі., і розгубились -
Лиш тепер напевно зрозуміли
Не подбали, не здогадались, не вберегли.
Повернуть нічого не змогли,
Бо ж приходить пізно каяття
Смерть завжди - кінець без вороття.

* * *

Поволі забуває пам'ять
Образи, болі завдані людьми,
Собі виписую догани
Шукаю в тім своєї я вини.
Туманом, як в серпневому світанку,
Осіли й висохли усі образи
І думи – спогади уже до ранку
Не мучать, вщухли, немає й сліду.
І легше вже іти по тій дорозі,
Що всі живі життям назвали
І силу це дало – і я у змозі
Всю мудрість осягнуть – усе простиме.
Бо научилась відчувать очима
І бачити по тяжкому диханні.
Відчути горе й радість за плечима
Такого учить час, коли душа в старанні.

* * *

Треба жити своїм життям,
Бути завжди самим собою,
Вірить впевнено у майбуття
В роботі не знати спокою.
Що за мудрець нам заповів,

Що в тілі здоровому – такий же дух,
Час мені зовсім не це довів.
Тіло слабіє – я сильніша за двох,
Бути відвертим – зовсім не гріх
В думці майнуло – то вже повір.
Випусти звіра, як думка лиха
Часто йде в поміч мисля така.
Добрії помисли ти не жалій
В тяжку годину ними зігрій.
Тільки гони думки-лицеміри
Дикії, зависні, хижії звірі
Всіх відлякають, ненависть нашлють
Душу спустошать зневіра і лють.

* * *

Танцювала б в шаленім танці,
Та обважніле тіло,
Бо втомилось воно роками,
Що здоров'я чомусь украли.
Молоді на своїй «планеті»
Хочуть жити зовсім інакше.
Юність їх у розкішнім платті
Заблукалась як бідність в багатстві.
Роки наші це романтика Гріна,
Будови ударні, комсомол, піонери.
Нове століття усе змінило
В вихорі свого танцю тепер ви.
Нам вас науки життя не вчити,
Туги у вас, своє розуміння,
Довше б на цьому світі пожити
Чомусь віра велика у це покоління.

* * *

Магнат

Задихається дух
У ситому тілі.
Голова тупіє,
Руки обвисли,
Багатство в кайдани
Їх закувало.
Пухкі, спітнілі
Вуста пересохлі
Допомоги не звали,
Говорили й перемагали.
Гонор і зверхність
Завжди у змозі
Їм підсобляли.
На широкій дорозі
Очі вже сліпли.
Придумана слава
З усіх п'єдесталів
Їх осліпляла.
До низу упали
Як заблукали.
Вверх горували
Жадність все звали.
Цілого світу
Їм вже замало.
Щастя втекло
З тої дороги,
Щезла молитва,
Що їм у підмогу.
Радість сонячно
Їм не світила.
Що їх лякало?
Лише могила.

* * *

Нас час зібрав в твоїй оселі
Ділити світлу радість-новосілля.
Забули вдома всі турботи і печалі
Прийшли ми всі – і в цім єднанні.
Злетіла пісня з уст змужнілих,
Слова якої призабули поодинці,
А як були усі, то скоро пригадали
Ми всі співали, гарно так співали.
У спогади поринули, як повінь,
З сльозами радість – все отак змішалось.
Ми постаріли – ось що з нами сталось.
Це не важливо – в спогадах хороших
Тут Рая молода - керманіч незамінний,
А Люда завдає усьому тону.
А Таня так співає – аж голосить,
А Ніна – голос другий – тише просить.
Лариса нам потрохи наливає
Вино дурманить, а баян все грає.
Я теж забула, Лариси в тім вина,
Про серце й тиск – і напилась вина.
Відмучилась, та каяття не маю.
Ми все тягнули час – всі інші розійшлись,
Ми все співали, а чомусь пісні сумні.
Спливали в спогадах уже над рання
Мінялись погляди, через усі старання.
Сльозились очі. В думах молились ми,
Щоб зустріч в нас усіх ця не була остання.

* * *

Загубились стежини-дороги
І давно поросли травною.
В круговерті днів буденних
Ми очима зустрілись з тобою.
Не впізнались – так поважніли,
Голови вкрились давно сивиною.

А очі твої, як колись голубіли
Мов джерела, глибині – без краю.
Лиш тепер, лиш на старості
Все збагнула, все зрозуміла
Що я втратила в юності.
Не почула, не оцінила.
Він запитував про здоров'я,
Очі зовсім не те говорили.
Тихо мовив. Ти була хоч щаслива?
Я на відповідь не мала сили.
Я щаслива – у мене діти,
Онучат дочекатись надіюсь.
Погляд свій ніде не сховати:
«Я за тебе завжди моливсь,
І нещасна ти бути не могла
Бо щоденна і щира молитва була».
Заспокоїв, – Не шукай ти вини
За слова: «За мною ти більше не йди».
Загубились стежки-дороги
І давно поросли травною.
У сум'ятті днів цих строгих
Ми очима зустрілись з тобою.
Чи впізнались? Ми так поважніли.
Скроні вкрились давно сивиною,
Тільки очі живі голубіли,
Мов джерела глибокі, красою...

* * *

Чомусь втекли від мене сльози
І зір очей щоріч тьмяніє.
Мабуть великі дози болю
Життя оцим мене лікує.
Лікує душу від розтління
І совість від спокус хранить
За це велика дяка Богу,

Що це дано мені понять.
В молитві сила – це підмога,
Все пережите – це вершини,
А дні за днями – то дорога,
Життя – це ж щастя
Тепер лиш втямила.
Слава Богу.

* * *

Ти казав, колись мене любив,
Не вдержала руку і зблудив.
Посеред життя ти нас згубив
На краю покинув, а сам поплив.
На краю з дітьми мене лишив
Сам між берегів крутих поплив.
Там така тиха течія
Без турбот – все день-до дня.
Ми за руки міцно узялись,
Діти подорослішали вмиль.
В поміч все - терпіння і любов
Бог нам посилає знов і знов.

* * *

Єдине сонце на землю
Небо над нами одне
Кожен з нас є собою,
Що в світі такий один є.
Задум у Бога єдиний.
Неділений він на частини -
Це вже люди навчилися
Все ділить: на чверть – половину.
Ділим любов із грошима,
Совість чвертуєм у змові,
Гідність ділим з роками

Губим її за ніщо ми.
Батьківську добру науку -
Ділим на менші зусилля,
Мамину просьбу душевну -
Часто цінуєм з безгрішшям.
Ділимо шлях і стежину
Все, що можна відмірять.
Ділим, як гроші для статку,
Тільки свій гріх не поділим.

* * *

Дітям

Не будьте такі колючі,
Слова вибирайте тихо,
Коли не безжальні душі
Любов проганяє лихо.
Не будьте такі байдужі,
Бо ж очі душі осліпнуть.
Ту заздрість лишіте згубі
Ваш погляд хай буде світлий.
Не будьте такі шляхетні,
Гріхом прикриваючи тіло,
У скромності будьте ошатні,
Щоб бідність когось не боліла.
Не будьте ви з тими грошима,
Щоб лише когось подразнити.
І майте зусилля у тому
Щоб гідність свою не згубити.
Не ставте свої п'єдестали
Із поглядів користі й сили,
Щоб спокій із щирістю з вами
В дорозі життєвій дружили.
В молитві ніщо не просіте,

Лиш божої волі для себе.
В біді ви ще більше терпите -
Таке вже це рішення з неба.

* * *

Любов – це дарунок неба,
Що доля мені дарувала.
Її найчистішеє злото
Я в серці своїм заховала.
Із вдячності мамі ділила
Чомусь я її небагато.
За вимоги і суворість,
Мабуть, не відчув її тато.
А юність, спокусниця хитра,
Найбільшу часточку вкрала.
Ціна за це дуже велика -
Я матір'ю, мамою стала.
О, вже я тоді не жаліла
Дробила це злото старанно
І в Бога я тихо просила,
Щоб всім і на всіх вистачало.

* * *

Живу, долаю тихо, мої дні
Думки не радісні, усе сумні.
Чомусь усі й усе чужим здається...
Це безнадія – біль мій, певно зветься
Як птаха, що втомилась у дорозі
Летить у вирій – бо отам тепліше.
Я заблудилась у такій знеможі.
О, як би вже, ту відстань подолати
Між вирієм отим й порогом дому!
Години тугою давно уже завили

І миті жалем серце розривають,
Коли б ви діти наші лише знали,
Що над усе, нам матерям, миліше.
Що найдорожче в старості чекаєм
Розмови теплої про все насуще.
Розради щирої у дні відчаю
І погляду очей дитини, милих.
Причини все чомусь в собі шукаю.
Чому благословляла я весною вирій,
В годину ту, коли додому повертають?
Не думала тоді – тепер я знаю,
Нічого не змінить – уже не можу,
Що можу – це каюсь. Я каюсь...

* * *

Хомик Оксана Дмитрівна
завідувачка бібліотеки-філії
с. Шили

Не судіть мене ви строго

Не судіть мене ви строго
Не поет я, так... пишу помалу.
Мої вірші, ще у сповитку.
Думи на папір свої поклала
Радість від життя й печаль гірку.
Радість від життя, що як той квіт буяє.
Сум за тим, що в далеч відлетіло.
Не судіть, як рими не буває
Бо пишу ще недосконало і невміло.

* * *

Любити світ

Любити світ. Невже це мало?
Любити світ в усій його красі.
Любити ранки України величаві,
Як сонечко купається в росі.
Любити ніжні первоцвіти,
І запах рідної землі
І яблунь цвіт, і трави й квіти,
Шалені співи солов'я.
Веселкам й грозам щиро так радіти.
Любити все, що душу звеселя.
Любити – це і значить жити,
Щоб бачити красу повсюди.
Щоб вік свій надаремне не прожити,
Бо ми ж таки у світі цьому люди.

* * *

Згорає свічечка у храмі

(для поминання померлих до Дня села)

Згорає свічечка у храмі.
Тихенько з воску скапує сльоза,
Душа вже там, де нескінчені далі
Пішла у небеса, до Господа пішла.
Що їй, що рідні тяжко затужили,
Що сльози тихо скапують з очей.
Була людина і немає
І лише близькі будуть згадувать той день.
Свіча тихенько догоріла
Чиєсь життя, як та свіча зотліла.
Згадаймо ж нині їх й помолимось до Бога,
Бо не прийдуть усі вони до рідного порога.

* * *

Вишеньки – черешеньки

(Пісенька)

Зустрічалась з сонечком лагідним щодня

І тепер вже вишенька стала ой смачна.

Поміж зелен-вітами ягідки висять.

Як встоять прохожому, з чого розпочать?

Приспів Вишенько-черешенько, ягідко смачна,
Маниш мене, вишенько,
Як якась мана.
Вишенько-черешенько в ранньому саду,
Хоч і височенько, я вишеньку зірву.

Грає переливами день в ясній красі,

Вишеньки-черешеньки скупані в росі.

Тож рости черешенько аж під небокрай

І маленьких діточок щедро пригощай.

Приспів Вишенько-черешенько, ягідко смачна,
Маниш мене, вишенько,
Як якась мана.
Вишенько-черешенько в ранньому саду,
Хоч і височенько, я вишеньку зірву.

P.S.

Вишеньки – черешеньки

Зустрічалась вишенька з сонечком щодня

І, нарешті, визріла, стала, ой, смачна.

Поміж зелен-вітами ягідки горять,

Як же перехожому звабу не зірвать?

Грає переливами день в ясній красі,

Вишеньки-черешеньки скупані в росі.

* * *

Біг зайчик лісом

Біг зайчик лісом та петляв.

Упрів, трусився так злякавсь

Здавалось лис слідочком біг,

А то вітрець-пустун листки зривав.
Їх кидав на землю, об моріг
Кружляв в повітрі й ними грався.

* * *

Весна

Навесні як тільки сніг зійде
Перші квіти визирають.
Люди, за сміливість їх,
Первістками весни величають.
Сповідують: Вже весна іде!
Дні холодні і морозні вже минають,
Хоч зима ще холодом лякає.
Не бояться квіти ці дрібні
Сонечко сильніше пригріває.
Вже синичка пісеньку веселу затіває
Плаче сніг, бо вже кінець зими.

* * *

Хитрун

Хитрий котик наш Муркотик
На мишей він не полює, став старий.
«Нюху, - каже - вже нема.», не бачить і не чує,
Та сир, сметанку, м'ясо, ковбасу, -
Усе смачне поцупить і ласує.

* * *

Колискова

Ніч темна на землю зійшла
Поснули звірята і у гніздах пташки.
Поснули і квіти у полі і навіть комашки.
Чому ж не заснеш ти, дитино мала?
Що хочеш ти пісні якої, чи казки?

* * *

Було колись на Україні

Були на Україні часи лиховісні,
Рвалися снаряди, гармати гули,
Не раз нападали вороги навісні.
Та волю й свободу ми все ж здобули.
Бо дух не зламати і прагнення волі
Ми просим у Бога, щоб зберіг наш нарід,
Бо вже натерпівся, намучивсь доволі.
Збережи нас Боже від воєн, голоду та різних бід!

* * *

Прийди до Господа сьогодні (Пісня до години духовності)

Прийди до Господа сьогодні
І він простить тобі усе.
Не жди коли кінець настане,
Бо пізно вже тоді буде.

Приспів Співай алілуя, співай алілуя
 Йому, Господу, Царю.

Лиш він розрадить і зігріє
Як туга в душу забреде.
Лиш віра в Господа живого
Тебе до щастя приведе.

Приспів Співай алілуя, співай алілуя
 Йому, Господу, Царю.
Хай світ купається в любові
Творімо ближньому добро.
І ласка Божа нас зігріє
І відведе усяке зло.

Приспів Співай алілуя, співай алілуя
 Йому, Господу, Царю.

* * *

Далека мандрівка

Від пристані «Чарівний гай»
Кораблик вирушив в далекий край.
Туди де завжди літо, за тридев'ять земель.
Поплив, помандрував веселий корабель.
Капітаном Чапля, крутить он стерно,
А матроси вправні жабенята
Натягають троси і канати,
Щоб вітром попутним кораблик несло
Де котить хвилі Ніл
Кораблик там пристане до дальніх берегів.

* * *

Абетка

А

Андрійко в автобусі Аллу зустрів
З великим альбомом, і дуже зрадив.
Куди ж бо це Аллочка так поспішає?
Андрійка не бачить, не розмовляє...

Б

Борисові бабуся Берта
Булочки смачні спекла
Не хоче їсти Борис впертий
Дієта в нього, ще й яка:
Він хоче морозива, апельсинів і різні цукерки:
І шоколадки й батончики і карамельки.

В

Віруся волошки у полі збирала,
В віночок гарненький квітки заплітала.
Віночок з волошок такий запашний!
Віночок Вірусин і всі заздять їй.

Г

Горобчик голубу жалівся
«Горобенята ще такі малі!»
А голуб дітками гордився:
«Мої літають, як орли!».

Д

Даринка друзям подарунки
Любила дуже дарувать,
А друзів в неї є багато:
Дмитро і Діна, Данка, Коля, Ніна – всього п'ять.

Е

Емма наша захворіла:
«Ескімо» учора їла.
На екскурсії всі друзі,
Емма ж хвора. Жде їх дуже.

Є

Євген єнота в зоопарку
Побачив і сказав у шпарку:
«Скажи своїм єнотенятам,
Щоб завжди слухалися тата».

Ж

Жовті жоржини на клумбі цвіли
Жуки-джигуни в цих жоржинах жили.
«Ж-жу, ж-жу-жу. Красиві жоржини
Я вам скажу-жу».

З

Зайчик зяблика злякався
Під кущем він заховався.
Злякано вушка тремтять:
Зайку, зяблики зайчаток не їдять.

І

Ігор та Іринка друзі
Разом бігають у лузі.
В різні ігри грають разом,
Правда дружать ще з Тарасом.

Ї

Їжачок-боровичок
Має безліч голочок.
Вміло яблучка збирає
Й ворогів своїх лякає.

Й

Йосип йоржика зловив -
Йоржик пальчик зачепив.
Йодом пальчик лікував
І не плакав, а мовчав.

К

Калину – красу України
Кишинка у коси собі заплела.
Кишинка - мала українка.
Гордиться, що гарною стала вона.

Л

Лелека лелечатам колискову
Легенько стиха заспівав.
Хотів співати «Люлі - люлі»
Та клекотів, бо голос такий мав.

М

Марічка – мамі помічниця
І посуд миє й прибирає.
А мама донечку-малу,
Малою господинькою вважає.

Н

Настусі намисто порвалось,
Намистини розбіглись в різні боки.
Назарко, хоч хлопці сміялись,
Збирав і Настусі складав до руки.

О

Олесь ходив по зоопарку
Оленів бачив, як бігають шпарко.
Лиш роги їхні миготіли:
«Олені бігають як стріли».

П

Павич перед півнем
Пихато ходив,
За хвіст зачепився –
Пір'їнки згубив.

Р

Ромашки Романко у лузі збирав
Робив він пучечки, сушив і складав.
І чаєм пахучим з ромашок і м'яти,
Усіх своїх друзів завжди частував.

С

Сосна й смерека – сестриці дерева
І хоч колючі, як ті їжачки,
Та цілюща їхня хвоя.
Нестрашні нам їхні голочки!

Т

Троянди – улюблені квіти Тетянки,
І хоч в них колючок багато,
Три троянди зрізала Тетянка
Завтра день вчителя. Це ж бо на свято.

У

Улянка у лісі з друзями гуляла
Та друзі розбіглися в різні боки.
«Ау-ау», - їм Улянка кричала, -
«Збираймося до купи, бо ждуть нас батьки».

Ф

Фазан хвіст свій пишний розпустив
Хвіст міниться фарбами, аж блищить.
І Федір фотоапаратом вмить
Прекрасні фото фазана зробив.

Х

Хата, моя материнська
Рідна як все навкруги.
Тут, де дитинства колиска
Хочеться стати й вклониться
Цій хаті і хвіртці, і хлібу на столі святому.
Хвала цьому рідному дому!

Ц

Цап цибулі скуштував,
Сльози лились як вода.
- Це що.. ц-це що якась біда.
Я ж хотів капусти й моркви.
Я ж за тим в город скакав.

Ч

Чапля в чобітки узулась
Чорногузу чванитись пішла.
Та в болоті чоботи згубила
Лапки стали чорні як смола.

Ш

Шишки шишкар збивав у лісі
І ще при цьому рахував.
Шість шишок збив і збився з ліку,
Бо математику погано знав.

Щ

Щиглик під кущем сховався,
Дощ періщить аж хлющить
Щиглик трохи застудився
Не співає, а пищить.

Ю

Юрасик Юлечці в альбомі
І юрту й Північ змалював.
- Юрта – це житло у ескімосів, -
І Юлі про Північ що знав, розказав.

Я

Я – остання в алфавіті,
Я – це я, не він й не ти...
Хто ти, скажуть згодом люди,
Треба тільки підрости.

* * *

Чому на світі сум буває

- Чому на світі сум буває? -
Питає донечка у мами.
- Дитинко, він тут десь між людьми блукає,
У дім наш ми не пустим, хай втікає.
Там де жарт, усмішка щира
Сум тікає з дому цього

Тож до нас печаль не прийде марна
Не придумуй більше ти нічого.
Я тобі розкажу казку.
Казка ж завжди гарно так кінчається
І завжди добро перемагає.
Зло тікає й в темні дірочки ховається.
Спи маленька, хай тобі насниться
Рицар, що на білому коні
І прекрасна юна чарівниця
В сні приходять хай твої.
Доброї ночі очки закривай
Спи маленька баю-бай.

* * *

Доля бібліотекаря
(жарт до дня бібліотекаря)

Сонце за обрій вже сіло,
Темрява світло закрила,
Скрізь запанувала тиша.
Тільки в одному вікні вітер
Фіранку колише.
За столом дівча сидить,
Перед ним книжок два стоси.
Задрімало й тихо спить,
Сняться сні їй хороші.
Сниться їй – навпроти жінка.
- Як зовуть, - її спитала, -
- Доля я твоя, дитинко, -
Жінка гордо відказала.
- Що з тобою буде розкажу,
Не втаю нічого все скажу.
Більший шмат свого життя
У казеннім домі мусиш провести.
Дівча з ляку затремтіло:

- Що тюремне в мене майбуття?
За що хрест такий тяжкий нести?
- Слухай й старших ти не перебивай, -
Доля буркнула й скривилась, -
- Будуть в тебе грошенята немалі
На хліб, шампунь, миделко, чай.
Та може ще й на що лишилось
Того не знаю - вибачай.
Тебе ще часто посилати будуть
Так що завжди готова будь.
Дівчатко брови хмурить, - я не зрозуміла.
Пояснить куди, коли і у яку путь
У Америку, чи у Китай, а може у Єгипет, Гондурас?
- Дитинко, значно дальше.
Як станеш ти просити скло,
дошки, провести газ,
Пошлють далеко і не раз.
Будеш ти по селі собак лякати,
Сумки тяжкі із книгами тягати.
У тому домі казенному і мити й приборати.
А ще зимою буде віхола лякати
Морозом вікна заснує.
Будеш ти теплою кутка шукати,
Така вже доля. Є що є.
І хоч, «кішки на душі будуть скребти»
Ти мусиш людям свята лаштувати.
- Доле, доленько моя,
Ким же стану тоді я?
- Бібліотекар – це твоє звання
і майбутня професія твоя.
Ну, бувай, не згадуй лихом!
Й доля зникла. Стало тихо.
І збулося все як доля нагадала.
На неї зла я не держу.
Бібліотекарем я стала
І книзі й людям вірою і правдою служу.